

Bir Şey Olduđu Yok

Kevin Wilson

Çeviri: Selen Ak

domingo

BİR ŞEY OLDUĐU YOK
KEVIN WILSON

Özgün ismi: Nothing to See Here
© 2019 Kevin Wilson

Türkçe yayın hakları:
© 2021 Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Őti.
Domingo, Bkz Yayıncılık markasıdır.
Sertifika No: 46105

Çeviri: Selen Ak
Editör: Algan Sezgintüredi
Son okuma: Ümran Özbacı
Kapak ve sayfa uyarlama: Betül Güzhan
Özgün kapak tasarımı: Allison Saltzman
Kapak illüstrasyonu: Christian Northeast

ISBN: 978 605 198 196 3

Baskı: Eylül 2021
Pasifik Ofset
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1 Baha İş Merkezi
A Blok Kat: 2 Haramidere Avcılar 34310 İstanbul
Tel: (212) 412 17 77 Sertifika No: 44451

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın tümünün veya içeriğinin herhangi bir bölümünün yayıncının yazılı izni olmadan, fotokopi yöntemi dahil, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla çoğaltılması yasaktır.

Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Őti.
Harbiye Mah. Cumhuriyet Cad. Pak Apt.
No: 30 Kat: 1 Daire: 3 ŐiŐli İstanbul
Tel: (212) 245 08 39
e-posta: domingo@domingo.com.tr
www.domingo.com.tr

BİR

1995 BAHARININ SONLARINDA, YİRMİ SEKİZ YAŞIMA GİRDİKTEN yalnızca birkaç hafta sonra, arkadaşım Madison Roberts'tan bir mektup aldım. O benim için hâlâ Madison Billings'ti. Madison'dan yılda dört beş kez haber alırdım. Hayatındaki gelişmeler bana Ay'dan haberler kadar yabancı gelirdi; yalnızca mağazinlerde görebileceğiniz hayatlardandı onunki. Kendisinden yaşça büyük bir senatörle evliydi ve denizci takımları giydirdiği, insana dönüşmüş pahalı bir oyuncak ayıya benzeyen küçük bir oğlu vardı. Bense iki rakip markette kasiyerlik yapıyor, annemin tavan arasında ot tütürüyordum çünkü on sekizime basar basmaz annem çocukluk odamı spor odasına çevirmişti; mutsuz çocukluğumu geçirdiğim yeri artık kocaman bir *NordicTrack* koşubandı işgal ediyordu. Arada sırada, beni hak etmeyen ama hak ettiğini sanan insanlarla çıkıyordum. Tahmin edebileceğiniz üzere, Madison'ın mektupları benimkilerden yüz kat daha ilginçti ama yine de haberleşmeyi sürdürüyorduk.

Hiç şaşmadan, beklenen zamanlarda yazan Madison, bu mektubuyla olağan akışı bozmuştu. Ama bir şeyden şüphelenmedim. Madison'la mektup dışında iletişimimiz yoktu. Telefon numarasını bile bilmezdim.

Mektubu açıp okuma fırsatını ancak *Save-A-Lot*'ta molaya çıktığımda bulabildim. Madison Tennessee'ye, yanına, kocasının Franklin'deki malikânesine gitmemi istiyordu çünkü bana önereceği ilginç bir iş fırsatı vardı. Zarfa otobüs bileti için elli dolarlık bir banknot da koymuştu çünkü arabamın yirmi beş kilometreden uzun mesafelerde pek başarılı olmadığını biliyordu. İşin ne olduğunu söylemiyordu ama yiyecek kuponlarıyla uğraşmaktan ve sıçtığımin terazisine çarık çürük elmaları doğru dürüst tarttırmaya çalışmaktan daha kötü olamazdı. Molamın son beş dakikasını patronum Derek'ten birkaç gün izin istemek için kullandım. Hayır diyeceğini biliyordum ve ret cevabını Derek'e çok görmedim. Hiçbir zaman çok sorumluluk sahibi bir çalışan olmamıştım. İki işte çalışmanın zor tarafı buydu: Patronlarınızı farklı zamanlarda hayal kırıklığına uğrattırınız ve bazen kimi daha fena kazıkladığınızı unutturduunuz. Madison'ı, gerçek hayatta tanıdığım belki en güzel kadını düşündüm; aynı zamanda acayip zekiymi, her senaryonun tüm ihtimallerini göz önüne alırdı. Bana bir iş teklifi varsa kabul ederdim. Annemin tavan arasından ayrılırdım. Hayatımı boşaltırdım çünkü eksikliğini çekeceğim fazla bir şey olmadığını bilecek kadar dürüstüm.

MADISON'A VARIŞ TARİHİMİ İÇEREN MEKTUBUMU YOLLADIKTAN bir hafta sonra, polo tişört giymiş, güneş gözlüklü bir adam Nashville otobüs terminalinde beni bekliyordu. Kol saatlerine ciddi düşkün birine benziyordu. "Lillian Breaker?" diye sorunca, başımla onayladım. "Mrs. Roberts, sizi Roberts malikânesine götürmemi istedi. Adım, Carl."

"Şoförleri misiniz?" diye sordum, zenginliğin boyutunu merak etmiştim. Televizyondaki zenginlerin şoförleri olurdu, biliyordum ama o, gerçek dünyayla alakasız bir Hollywood saçmalığı gibi gelirdi bana.

“Hayır, pek sayılmaz. Her işlerine koşarım diyelim. Senatör Roberts’ın yardımcısıyım; dolayısıyla bir işi çıkınca Mrs. Roberts’a da yardım ediyorum.”

“Neden geldiğimi biliyor musunuz?” diye sordum. Polislerin nasıl konuştuğunu bilirdim, Carl da polis gibi konuşuyordu. Kolluk kuvvetlerine bayıldığım söylenemezdi, o yüzden ağzını arıyordum.

“Galiba biliyorum ama konuyu Mrs. Roberts’la konuşsunuz. O da böylesini tercih edecektir.”

“Nasıl bir araba kullanıyorsunuz?” diye sordum. “Kendi arabanız mı?” İki üç saattir tek iletişimi kuru kuru öksürmek ve burun çekmekten ibaret insanlarla aynı otobüsteydim. Açık havada kendi sesimin çıktığını duymak istiyordum sadece.

“Miata. Kendi arabam. Gitmeye hazır mısınız, han’fendi? Bagajınızı alabilir miyim?” diye sordu Carl, görevinin bu bölümünü başarıyla tamamlamaya hazırdı anlaşılan. Polislerinki gibi tuhaf bir alışkanlığı vardı; sabırsızlığını sıkı bir resmiyetle gizlemeye çalışıyordu.

“Yanıma eşya almadım,” dedim.

“Harika. Beni izlerseniz sizi bir an önce Mrs. Roberts’a götürürüm.”

Yola çıkamayacak kadar ufak görünen, ateş kırmızısı Miata’ya vardığımızda, üstü açık gidebilir miyiz diye sordum ama Carl bunun pek iyi bir fikir olmadığını söyledi. Reddetmekten ıstırap duyuyormuş gibiydi. Ama öte yandan, talepten ıstırap duyuyor da olabilirdi. Carl’ı pek çözememiştim, o yüzden arabaya kurulup her şeyin yanımdan geçip gitmesini izledim.

“Mrs. Roberts’ın dediğine göre, en eski arkadaşısı sizmişsiniz,” dedi Carl, sohbeti girerek.

“Doğru olabilir,” dedim. “Uzun süredir tanışıyoruz.” Madison’ın muhtemelen başka gerçek arkadaşı yoktur, demedim.

Onu ayıplamıyordum. Benim de hiç gerçek arkadaşım yoktu. Ama Carl'a söylemediğim bir şey daha vardı: Aslında Madison'la gerçekten arkadaş olduğumuzdan bile emin değildim. Aramızdaki, daha garip bir şeydi. Ama Carl bunları duymak istemezdi, o yüzden konuşmadan yola devam ettik. Radyoda, içimde sıcak bir küvete girip tanıdığım herkesi öldürdüğümü düşünme isteği uyandıran hafif müzikler çalıyordu.

KUŞ UÇMAZ KERVAN GEÇMEZ BİR DAĞDA GİZLENMİŞ, FİYAKALI BİR kız okulunda tanışmıştık Madison'la. Yüz küsur yıl önce, belki de daha eski bir tarihte, bu çorak arazide yeterince para kazanmayı başarmış erkekler, kızlarını, başka zengin erkeklerle evlenme ve mükemmel olmadıkları bir zamanı kimse hatırlamayana kadar yaşam seviyelerini yükseltme olasılığına hazırlayacak bir okul gerektiğine karar vermişler. İngiliz'in birini Tennessee'ye getirip okulun başına koymuşlar ve adam orayı bir prenses okuluna çevirince, çok geçmeden başka çorak arazilerden başka zengin adamlar da kızlarını göndermiş. Derken bu durum yeterince tekrarlanınca, New York ve Chicago gibi gerçek kentlerdeki zenginler, okulun adını duyup kızlarını göndermeye başlamış. Böylesine iyi bir şans da bir kere yakalandı mı, yüzyıllarca sürer.

Ben o dağın vadisinde büyüdüm, oradan kurtulmayı düşleyebilecek kadar yoksuldum. Annemle ve durmadan değişen erkek arkadaş kadrosuyla birlikte yaşıyordum. Babam ya ölmüştü ya da hesabını kesip gitmişti. Annem, babam konusunda muğlaktı, evde bir resmi bile yoktu. Yunan tanrısının biri aygır kılığına girmiş, annemi hamile bıraktıktan sonra Olympos Dağı'nın tepesindeki evine geri çekilmişti adeta. Daha büyük ihtimalle annemin temizliğe gittiği fiyakalı evlerin birindeki sapığın tekiydi. Belki de kasaba eşrafındandı ve ömrüm

boyunca görmüş ama farkına bile varmamıştım. Ama şahsen öldüğünü ve beni mutsuzluğumdan kurtarmaktan tamamen âciz olduğunu düşünmeyi tercih ediyordum.

Okul, Demir Dağ Kız Hazırlık Okulu, her yıl vadideki kızlardan umut vaat eden bir iki tanesine tam burs veriyordu. Şimdi inanması zor gelebilir ama ben de o zamanlar bayağı umut vaat ediyordum. Çocukluğumu mükemmellik adına dişlerimi sıkıp her şeyi parça pinçik ederek geçirmiştim. Üç yaşındayken, kasetli öykü kitaplarını anlatıcının küçük hoparlöründen söylediği sözlerle eşleştirerek, kendi kendime okumayı sökmüştüm. Sekiz yaşındayken annem beni evin mali işler sorumlusu yapmıştı; akşam eve getirdiği para zarflarıyla haftalık bütçeyi yönetiyordum. Notlarım hep A'ydı. İlk başta, sanki bir süper kahraman olduğumdan şüpheleniyormuşum ve güçlerimin sınırlarını deniyormuşum gibi, tamamen içgüdüsel bir en iyi olma arzusunun güdümündeydim. Ama sonra öğretmenler Demir Dağ'dan ve burstan söz etmeye başlayınca, ki bu annemin zerre umursamadığı bir bilgiydi, çabalarımaya yeni bir yön verdim. O okulun, zengin kızlarının kaderlerindeki geleceğe giden yolda edindikleri bir kurdeleden ibaret olduğunu bilmiyordum. Orayı Amazonların antrenman sahası sanıyordum. Heceleme yarışmasında diğer öğrencileri ağılattım. Bilimsel çalışmalardan arakladıklarımı, ildeki bilim fuarlarını kazanmaya yetecek kadar basitleştirdim. Harlem hakkında şiirler ezberledim, annemin erkek arkadaşlarına yerli yersiz okudum; ne dediği anlaşılmayan, tuhaf iblisin teki olduğumu düşünürlerdi. Gezici erkek basketbol takımında oyun kurucu pozisyonundaydım çünkü kız takımı yoktu. İster fakir isterse orta sınıf, özellikle de üst-orta sınıf olsun fark etmez, kasaba ahalisinin yüzünü güldürüyordum; herkesin hakkında fikir birliği edebildiği bir şeydim adeta: Bu küçük ve ücra ilin hakiki temsilcisiydim. Kaderimde

büyüklik yoktu, biliyordum. Ama elinden kaçırarak kadar aptal birininkini çalmanın bir yolunu arıyordum.

Bursu aldım, hatta annem hiçbir masrafımı karşılayamayacağını bana açık açık söyledikten sonra, öğretmenlerimden bazıları kitap ve yemek giderlerime yardım etmek için para bile topladı. Okula başlama zamanı gelince, eli yüzü düzgün tek giysim olan çirkin ötesi kazağı giydim ve annem, içinde siyah etekle beyaz gömlekten ibaret üç yedek okul formasını da içeren eşyamin bulunduğu bir spor çantasıyla birlikte beni okula bıraktı. Öbür veliler BMW'lerle ve adını bile bilmediğim, fiyakalı arabalarla gelmişti. "Tanrım, şuraya bak," dedi annem, radyoda *heavy metal*, yanmayan sigarasıyla oynayarak. Sigarasını yakmamıştı çünkü saçım kokmasın diye içmemesini rica etmiştim. "Lillian, biraz kırıcı olacak ama sen buraya ait değilsin. Onların senden daha iyi olduğunu kastetmiyorum. Ama seni zor zamanlar bekliyor."

"İyi bir fırsat," dedim.

"Bok gibi yaşadın, anlıyorum," dedi. Bana karşı hiç olmadığı kadar sabırlıydı, gerçi araba hâlâ boşta çalışıyordu. "Bok gibi yaşadın ama boktan iyisini istiyorsun, biliyorum. Ama boktan altına geçmeye kalkıyorsun ve üstesinden gelmek gerçekten zor olacak. Umarım başarısın."

Kızmadım. Başkalarının anlayacağı gibi, açıkça göstermiyor olabilirdi ama beni sevdiğini biliyordum. En azından, iyi olmamı isterdi herhalde. Ama aynı zamanda benden pek hoşlanmadığını da biliyordum. Onu tedirgin ediyordum. Ayak bağıydım. Sorun değildi, bu yüzden annemden nefret etmiyordum. Ya da belki ediyordum ama o zamanlar ergendim. Herkesten nefret ediyordum.

Arabanın çakmağına bastı, yanmasını beklerken de beni usulca öpüp sarıldı. "İstedğin zaman eve dönebilirsin, tatlım,"

dedi ama eve dönmek zorunda kalırsam kendimi öldürürdüm herhalde. Arabadan indim, annem gitti. Yurt odama giderken diğer kızların bana bakmadığını fark ettim. Bunu kötülüklerinden yapmadıkları da anlaşılıyordu. Beni gördüklerini bile sanmıyorum; gözleri doğdukları günden itibaren saygınlığı tanımak üzere eğitilmişti. Bense saygın değildim.

Sonra da odamda Madison'la karşılaştım, odayı paylaşacaktık. Hakkındaki tüm bilgim, yazın elime geçen ve oda arkadaşımın Georgia'dan Atlantali Madison Billings olduğunu bildiren kısa bir mektuptan ibaretti. Annem başka biriyle çıkmazken bizim evde takılmaya devam eden eski erkek arkadaşım Chet, mektubu görünce şöyle demişti: “Kesin Billings Mağazaları'ndandır. O da Atlanta'da. Çok paralıdır.”

“Sen ne bileceksin, Chet?” diye sormuştum. Chet'i pek takmazdım. Şapşaldı, gerçi öbür seçeneklere yeğdi. Ön kolunda Betty Boop dövmesi vardı.

“Küçük ipuçlarını toplamalısın,” dedi. Chet, forklift şoförüydü. “Bilgi güçtür.”

Madison'ın omuz hizasında sarı saçları vardı, mini mini turuncu Japon balığı desenli, sarı bir yaz elbisesi giymişti. Parmak arası terlikle bile manken gibi uzundu, hatta geçtim onu, ayak tabanları bile kesin yumuşacıktı bunun. Kusursuz bir burnu, mavi gözleri ve tam kararında çilleri vardı; tanrı vergisi kötü bir ciltle cezalandırılmış gibi görünmeden sağlıklı görünüyordu. Tüm oda yasemin kokuyordu. Madison çoktan yerleşmiş, kapıya en uzak yatağı seçmişti. Beni görünce, arkadaşımız gibi gülümsedi. “Lillian sen misin?” diye sordu, anca başımla yanıtlayabildim. Boktan kazağımla kendimi *The Bozo Show*'daki bir çocuk gibi hissediyordum.

“Ben, Madison,” dedi. “Tanıştığımıza memnun oldum.” Elini uzattı, tırnakları tavşan burnu gibi, soluk pembe ojeliydi.

“Ben de Lillian,” deyip, elini sıktım. Daha önce yaşıttım biriyle hiç el sıkışmamıştım.

“Burslu olduğunu söylediler,” dedi ardından ama sesinde yargılayıcı bir ton yoktu. Yalnızca bildiğini belli etmek istiyor gibiydi.

“Neden sana söylediler?” diye sordum, yüzüm kızararak.

“Bilmem ama söylediler. Belki de nazik davranacağımdan emin olmak istemişlerdir.”

“İyi, tamam o zaman,” dedim. Kendimi Madison’ın kırk elli adım gerisindeymişim gibi hissediyordum ve okul daha şimdiden yetişmemi zorlaştırmaya başlamıştı.

“Benim için önemli değil,” dedi. “Tercih bile ederim. Zengin kızlar en fenasıdır.”

“Sen de zengin değil misin?” diye sordum umutla.

“Zenginim,” dedi. “Ama çoğu zengin kıza benzemem. Herhalde o yüzden beni seninle aynı odaya koydular.”

“İyi, peki,” dedim. Kan ter içinde kalmıştım.

“Neden buradasın?” diye sordu. “Buraya neden gelmek istedin?”

“Bilmem. Burası iyi bir okul, öyle değil mi?” dedim. Madison’ın daha önce hiç rastlamadığım, öyle bir açık sözlülüğü vardı ki normalde onu öldürtmesi gereken bu zamazingo, masmavi gözlerinin ve dalga geçermiş gibi görünmeyişinin hatırına, nasılsa sorun teşkil etmiyordu.

“Evet, herhalde. Ama yani, sen buradan ne almak istiyorsun?”

“Çantamı bırakabilir miyim?” diye sordum. Yüzüme dokundum, boncuk boncuk biriken terler boynumdan aşağı süzölmeye başlamıştı. Madison çantamı nazikçe elimden alıp yere koydu. Ardından yatağıma işaret etti, yapılmamış yatağa oturdum. Yanıma, tercih etmeyeceğim kadar yakınımaya oturdu.

“Ne olmak istiyorsun?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Tanrım, bilmiyorum,” dedim. Madison’ın beni öpeceğini sandım.

“Annemle babam mükemmel notlar alıp Vanderbilt’e gitmemi, sonra da bir üniversitenin rektörüyle evlenip güzel bebekler doğurmamı istiyor. Babam özellikle söyledi. *Bir rektörle evlenseydin çok sevinirdik.* Ama öyle bir niyetim yok.”

“Neden?” dedim. Eğer rektör çekiciyse anne babasının Madison için tasarladığı hayata balıklama dalabilirdim.

“Ben güçlü olmak istiyorum. Büyük işler gerçekleştiren kişi olmak istiyorum, insanlar bana asla geri ödeyemeyecekleri iyilikler borçlu olsunlar istiyorum. Çuvallasam bile asla cezalandırılmayacak kadar önemli olayım istiyorum.”

Bunları söylerken psikozlu gibi görünüyordu; dudaklarına yumulmak geldi içimden. Saçlarını yana öyle bir attı ki hareketi ancak içgüdüsel, ancak evrimsel olabilirdi. “Sana bunları anlatabileceğimi hissediyorum.”

“Neden?” diye sordum.

“Çünkü sen fakirsin, değil mi? Ama buradasın. Sen de güç istiyorsun.”

“Ben yalnızca üniversiteye gitmek, buradan kurtulmak istiyorum,” dedim ama Madison’ın haklı olabileceğini hissediyordum. Tüm o söylediği şeyleri istemeyi öğrenebilirdim. Güç peşinde koşabilirdim.

“Arkadaş olacağız bence,” dedi. “En azından öyle umuyorum.”

“Tanrım,” dedim, tüm vücudumun zangır zangır titremesini önlemeye çalışarak. “Ben de öyle umuyorum.”

Gerçekten de arkadaş olduğumuz söylenebilir herhalde. Madison insan içindeyken tuhaflığını bastırmak zorunda kalıyordu çünkü güzel insanlar belli bir kalıba uygun

davranmayarak kendilerini çirkinleştiren insanlar korkuyordu. Ben de tuhaflığımı bastırmak zorunda kalıyordum çünkü burslu olduğum için insanlar fevkalade garip olduğumdan şüpheleniyordu zaten. Okula başlayalı birkaç gün olmuştu, benimkine bitişik bir kasabadan gelen diğer burslu kız yanıma yanaştı ve art niyetsiz bir tavırla, “Lütfen, burada okuduğumuz sürece benimle konuşma,” dedi, hemen kabul ettim. Öylesi daha iyiydi.

Olay şuydu: İnsan içindeyken kendimize hâkim olmak zorundaydık, o yüzden ortak alanımıza gelmek ve Bo ve Luke Duke resimleri kesip oramıza buramıza sürmek, hoşumuza gidiyordu. Madison’ın dünyanın en kötü adamını elektrikli sandalyeye yollayan bir avukat olmaktan söz etmesi, hoşuma gidiyordu. Madison’a büyümek ve her sabah kahvaltıda *Milky Way* gofret yiyebilmek istediğimi söylüyordum. Madison ise bunun Amerika Birleşik Devletler başkanı olmayı istemekten daha iyi olduğunu söylüyordu ki bu da onun isteği sayılırdı.

Aynı zamanda basketbol takımında oynuyorduk; takımda yıllar sonra ilk beşe çıkan ilk birinci sınıf öğrencileriydik. Takım hafife alınacak cinsten değildi, birkaç eyalet şampiyonluğu kazanmıştı. Demir Dağ’da basketbol ve kır koşusu, okulun kimliği için çok önemliydi; çoğu kızın bunlara üniversite başvurularına renk katmak için iyi bir yol gözüyle baktığından şüpheleniyordum ama benim gibi, zayıflara kabadayılık taslamaktan hoşlanan kızlar da vardı. Ben oyun kurucuydum, Madison ise o koca boyuyla uzun forvetti. Spor salonunda, sırf ikimiz, tam saha koşup baskın olmayan ellerimizle atışlar yaparak bir hayli zaman geçiriyorduk. Basketbolda hep iyiydim ama Madison’la aynı takımda olunca, daha da iyileşmiştim. Madison bana duyu dışı bir saha algısı veriyordu; o kadar güzeldi ki bakmasam bile onu bulabiliyordum. Biz Magic ile Kareem’dik.